

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

Բարի լուր

ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 2024, N8 (161)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մեպտեմբեր 2024, N8 (161)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան

Հանդիմանություն մեղքի համար 1

Պավել Գրիգորյան

Իրական զոջում 4

Հայկ Ամիրբեկյան

Աստծու ողորմությունը մեր արժանիքից չէ 5

Աստված կյանք պարգևեց դատերս 9

Ժաք Սեբվեների վկայությունը 12

Հինգամյա Միսակի բժշկությունը 14

Հավատարմություն 15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերարանի Բարի Լուրը, ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

հանդիմանություն մեղքի համար

Հովհաննու 16:8-11 համարներում կարդում ենք. «Եւ ինք երբ գայ, աշխարհը պիտի յանդիմանէ մեղքի համար և արդարութեան համար ու դատաստանի համար: Մեղքի համար՝ որ ինծի չեն հաւատար. Արդարութեան համար՝ որ ես իմ Հօրս քով կ'երթամ, և ալ զիս չէք տեսներ. Եւ դատաստանի համար՝ որ այս աշխարհին իշխանը դատաւարտուած է»:

Այս Խոսքերից յուրաքանչյուրն արժանի է առանձին մեկնության, բայց ես այսօր ուզում եմ դիտարկել **«Մեղքի համար՝ որ ինծի չեն հաւատար»** Խոսքը:

Սիրելիներ, մարդիկ հաճախ են մեզ դիմում, որ մենք դատավորի դեր կատարենք՝ իրավունք ունեցողին արդարացնենք ու հանցավորին մեղավոր հանենք: Օրինաց գրքում կարդում ենք. «Երբ մարդոց մէջ վեճ մը ըլլայ և դատաստանի երթան, դատաւորները անոնց դատը մտիկ ընելով իրաւունք ունեցողը արդարացնեն, ու յանցաւորը դատաւարտեն»

(Բ Օրինաց 25:1):

Այսպէս էին վարվում Հին Ուխտում. որոշումները կայացվում էին՝ Մովսէսի օրենքներից ելնելով: Այսօր էլ դատարանները մարդկանց արդարացնում կամ դատաւարտում են՝ տվյալ պետության օրենքներից ելնելով: Այսպէս է, իհարկէ, աշխարհում, իսկ ինչպէ՞ս պետք է լինի եկեղեցում:

Եկեղեցում արդարն ու մեղավորը ոչ թե օրենքի, այլ Աստծո արդարության համեմատ պետք է որոշվի: Հռովմայեցիս 3:21-ում կարդում ենք. «Բայց հիմա առանց օրենքի Աստուծոյ արդարութիւնը յայտնուած է, օրենքէն և մարգարէներէն վկայուած ըլլալով»: Աստծո արդարությունը առանց օրենքի է, այսինքն, մարդու արդար կամ մեղավոր լինելը օրենքը չի որոշում, ինպէս Հին Ուխտում: Ե՛վ օրենքը, և՛ մարգարէները վկայում են այն Նոր արդարության մասին, որը պետք է գա: Այդ արդարությունը օրենքի հետ կապ չունի: Եսայա 56:1-ն ասում է. «Տէրը այսպէս

կ'ըսէ. *Իրաւունքը պահեցէք ու արդարութիւն ըրէք, Քանզի իմ փրկութիւնս գալու Եւ արդարութիւնս յայտնուելու մօտ է*»: Ուշադրութիւն դարձրէք, թէ ինչ է ասվում. սկզբում՝ իրավունքը պահէք ու արդարութիւն՝ արեք, իսկ հետո՝ ...իմ արդարութիւնը հայտնվելու մօտ է:

Ուրեմն այն արդարութիւնը, որ պիտի գա ու հայտնվի, բոլորովին տարբեր արդարութիւն է: Այստեղ «արդարութիւն արեք»-ը, վերաբերում է Օրենքի արդարութեանը, իսկ այն արդարութիւնը, որը պիտի հայտնվի, Քրիստոսի վրա եղած հավատքի արդարութիւնն է. «*Այսինքն Աստուծոյ արդարութիւնը, որ Յիսուս Քրիստոսի հաւատքէն է, ամէն հաւատացողներուն ու անոնց ամէնուն վրայ կ'ըլլայ, քանզի խտրութիւն չկայ*» (Հռովմ. 3:22):

Միեւնի՛նէ՛ր, քանի՛ դեռ մարդը հոգևոր հասունութիւն չունի, գործում է իր մեջ բնականից դրված օրենքի արդարութիւնով և կարծում է, թէ ինքն արդար է, իսկ մյուսը՝ մեղավոր: Այդ պատճառով վեճերը շարունակ չեն լուծվում, ու միշտ մեկը մյուսին է մեղադրում: Նոր Կտակարանն ասում է, որ մարդը չի կարող արդարանալ օրենքով: «*Եւ թէ օրենքով մէկը չկրնար արդարանալ Աստուծոյ առջև այն յայտնի է. քանզի Արդարը հաւատքէն պիտի*

ապրի» (Գաղ. 3:11): Աստված օրենքը չի տվել, որ մարդն արդարանա, այլ որ օրենքի միջոցով ճանաչի իր մեղքը ու տեսնի իր մեղավոր լինելը: Սակայն մարդն այդ օրենքը կիրառում է, որպէսզի ապացուցի իր արդար լինելը: Ի՛նչ անմտութիւն...

Պողոս առաքյալը գրում է. «*Մի-թէ չէ՞ք գիտեր, եղբայրներ, (քանզի ես օրենքը գիտացողներուն կը խօսիմ), որ օրենքը մարդու վրայ կ'իշխէ՝ որչափ ժամանակ որ ողջ է: Վասն զի այր ունեցող կիներ իր ողջ երկանը կապուած է օրենքով, բայց եթէ այրը մեռնի, արձակուած է երկանը օրենքէն: Ուրեմն քանի որ այրը ողջ է, շուն պիտի ըստի՝ եթէ ուրիշ երկան մը ըլլայ, բայց եթէ այրը մեռնի, այն օրենքէն ազատ կ'ըլլայ, այնպէս որ շնացող չըլլար՝ եթէ ուրիշ երկան մը ըլլայ*» (Հռովմ. 7:1-3): Այստեղ առաքյալը Օրենքի ու քրիստոնյայի հարաբերութիւնը ներկայացնում է այր ու կնոջ փոխհարաբերութեան օրինակով: Օրենքն իշխում է քրիստոնյայի վրա, քանի՛ դեռ նա ողջ է այս աշխարհի համար: Օրենքըն արդար է, ու նրա պահանջներն էլ՝ արդար: Եվ քրիստոնյան ուզում է կատարել օրենքի պահանջները, բայց չի կարողանում: Ու քրիստոնյայի կյանքը դառնում է տառապանք: Եվ այսպէս շարունակ օրենքն ու քրիստոնյան չեն կարողանում

հաշտվել:

Այլ կերպ ասած՝ ամուսինը ու կինը միշտ գտնվում են կոնֆլիկտների ու վեճերի մեջ: Այրը պահանջում է, կինը չի կարողանում կատարել: Կինը չի կարողանում դիմանալ և ուզում է ազատվել ամուսնուց: Այսինքն՝ քրիստոնյան ուզում է ազատվել իր վրա եղած օրենքի իշխանությունից: Կինը, որ ուզում է ազատվել ամուսնուց, մտածում է. «Մպասեմ՝ մինչև այրս (օրենքը) մեռնի, գնամ ուրիշի հետ ամուսնանամ, սակայն այրը՝ օրենքը, չի «մեռնում»»:

Ազատվելու երկրորդ տարբերակը՝ «գնամ ուրիշի հետ ամուսնանամ»: Այդ էլ չի ստացվում, որովհետև այդ դեպքում քեզ որպես շնացողի պիտի նայեն: Լավ, բա կինն ի՞նչ անի, որ իր «ամուսնուց» (օրենքից) ազատվի: Այսինքն՝ ի՞նչ անի քրիստոնյան, որ օրենքի ձեռքից ազատվի: Ազատվելու միակ ճանապարհը մեռնելն է: Ինչպես ժողովուրդն է ասում՝ «մեռնեմ պրծնեմ»: Սակայն մեռնելուց հետո ի՞նչ պետք է անի, մեռած մնա: Ո՛չ, քանի որ շարունակության մեջ ասվում է. «...բայց եթե այրը մեռնի, այն օրենքեն ազատ կ'ըլլայ, այնպես որ շնացող չըլլար՝ եթե ուրիշ էրկան մը ըլլայ», իսկ Երկրորդ Այրը՝ Քրիստոսն է:

Երկրորդ Այրը՝ Քրիստոսը, ավելի խիստ է, քան առաջինը: Եվ եթե

Երկրորդ Այրը ավելի խիստ է, ուրեմն ինչպե՞ս պիտի կատարի Նրա պահանջները: Բանն այն է, որ Երկրորդ Այրը, որ Քրիստոսն է, Ինքը և՛ պահանջում է, և՛ կատարում:

Միբեյինե՛ր, եկեղեցու ներսում ծագած վեճերը չեն լուծվում, քանի որ շատերը չեն հասկանում և ուզում են իրենց հարցերը լուծել օրենքի միջոցով: Մենք չենք հավատում և չենք հասկանում, որ քանի մենք չենք մեռել այս աշխարհի համար, խընդիրը չի լուծվելու: Մուրբ Հոգին, որ եկել է հանդիմանելու, Նա քեզ կհանդիմանի արդարության համար, այն արդարության, որը Հիսուս Քրիստոսի հավատքից է: Դու հրեաների նման չես հավատում ու չես ընդունում Աստծո արդարությունը. «Վասն զի անոնք Աստուծոյ արդարութիւնը չգիտնալով, ու իրենց արդարութիւնը հաստատել ուզելով, Աստուծոյ արդարութեանը չինազանդեցան» (Հռովմ. 10:3): Այդ դեպքում մեղքը կիշխի մարդու վրա, ու մարդը կլինի մեղքին գերի, քանի որ գտնվում է օրենքի տակ: Միայն Աստծո Շնորհքը կարող է մարդուն ազատել մեղքի իշխանությունից. «Քանզի մեղքը ձեր վրայ պիտի չիշխէ, վասն զի օրենքի տակ չէք, հապա շնորհքի տակ» (Հռովմ. 6:14):

Թող Աստված օրհնի մեզ բոլորիս, որպեսզի մենք, որպես եկե-

ղեցու անդամներ, հասկանանք, որ ամեն հարց պետք է լուծվի Աստծո հավատքից բխող արդարությամբ ու ոչ թե օրենքի: Օրենքը մեզ չի տրված արդարանալու, այլ՝ մեր մեղքը ճա-

նաչելու համար, որպեսզի ընդունենք մեր մեղավոր լինելը: Իսկ մենք օրենքն օգտագործում ենք, որպեսզի ապացուցենք մեր արդարությունը:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Իրական գղջում

Զղջում եմ, որ 21 տարի խաչել եմ Քրիստոսին:

Այսօր շատերը իրական գղջում չունեն, դրա համար էլ նրանց մոտ ոչինչ չի ստացվում: Ո՞րն է իսկական գղջումը: Գործք-ում Պետրոս առաքյալը մի կարճ քարոզ արեց, բայց ասաց շատ կարևոր ճշմարտություններ. «*Ուստի բոլոր Իսրայելի տունը ճշմարտապես թող գիտնայ, որ Աստուած զանիկա Տեր ալ ըրաւ՝ Օծեալ ալ, այն Յիսուսը զոր դուք խաչեցիք*», «*Բայց դուք այն Սուրբը և Արդարը ուրացաք, ու խնդրեցիք որ մարդասպան մարդ մը ձեզի շնորհուի. Եւ կենաց Առաջնորդը սպաննեցիք, զոր Աստուած մեռելներէն յարուց, որու մենք վկայ ենք*» (Գործք 2:36; 3:14-15): Կենաց Առաջնորդը տվեցիք ու հանցավոր Բարաբային ազատեցիք: Այսօրվա Բարաբան ես ու դու ենք: Մենք հավատում ենք, որ մենք, մինչ կապաշխարհինք, Հիսուսին խաչելով ենք զբաղվել: Ես 21 տարի խաչել եմ Հիսուսին (21 տարե-

կանում եմ ապաշխարել): Ու հիմա եթե ես ապաշխարում եմ, պետք է ընդունեմ Իր Խաչելությունը, որ իմ փոխարեն է խաչվել: Ես գղջում եմ, որ 21 տարի խաչել եմ Հիսուսին, 21 տարի մերժել ու անարգել եմ Կյանքը, բայց հիմա հրաժարվել եմ մեղքի կյանքից և Հիսուս Քրիստոսին եմ պաշտում: Ես ա՛յս գղջումը պետք է ունենամ: Իսկ եթե գղջում եմ գողության համար, շնության համար, մարդասպանության, խուլիգանության, կոռիվների համար, այսինքն՝ արարքների համար, դա իրական գղջում չէ: Իրական գղջումը՝ եթե ես գղջում եմ, որ 21 տարի սատանային եմ ծառայել, 21 տարի մարմնին եմ ծառայել, 21 տարի իմ բութ ու մութ խելքին եմ ծառայել: Գործք-ում էլ մարդիկ, երբ լսեցին Պետրոսի քարոզը, խորը զրոշացին ու դիմեցին առաքյալներին. «*Մարդիկ եղբայրներ, ի՞նչ ընենք*»: Եթե դու չես գղջում, որ 17, 18, 20 կամ ավելի տարիներ խաչել ես Քրիստոսին, դու չես ապաշխարել: Թեպետ

գողությունը կամ ուրիշ արարքներ թողել ես, բայց քո անցյալը, որ խաչել ես Հիսուսին ու Բարաբային ես պաշտել, քեզ դուր է գալիս, դու չես ապաշխարել: Հիմա դու պետք է Բարաբային մերժես և ընդունես, որ դու էղբան տարի խաչել ես Հիսուսին: Զոջումը որ ունենաս, կապաշխարես ու էլ Հիսուսին խաչելով չես զբաղվի ու այլևս հին կյանքիդ չես

վերադառնա: Եթե աչքդ դեռ աշխարհին է, ու քեզ դուր է գալիս քո անցյալ կյանքը, որ եղել է անհավատ, պիղծ կյանք, ու դու չես զոջացել դրա համար, դու չես ապաշխարել: Այդ զոջումը որ ունենաս, դարձի կգաս, ու մեղքերն էլ կջնջվեն քո կյանքից: Սա կատարվում է Քրիստոսի Արյան շնորհիվ: Ամեն:

Պավել Գրիգորյան

ԱՍՏԾՈՒ ՈՂՈՐՄՈՒԹՅՈՒՆԸ ՄԵՐ ԱՐԺԱՆԻՔԻՑ ՉԷ

Միրելին՝ ր, եթե մենք որևէ մեկին պարտք ենք մեծ գումար, որը ոչ մի կերպ չենք կարող վճարել, պարզ է, որ մենք կլուսափենք այդ պարտատիրոջը հանդիպելուց: Իսկ եթե մենք իմանանք այն մասին, որ նա, ում մենք պարտք ենք, մեզ շատ է սիրում ու Իր պարտքը ետ չի պահանջում, այլ այն շնորհում է մեզ, պարզ է, որ այդ պարագայում մենք համարձակություն կունենանք մոտենալու Նրան:

Միրելի՝ եղբայրներ, քույրեր, Քրիստոսը երկնքից բերեց մեր փրկության բարի լուրը, որ թեկուզ մենք թշնամի ենք ու ապստամբներ՝ Աստծու դեմ, սակայն, միևնույն է, Նա մեզ սիրում է ու Իր արյունով ջնջել է մեր

բոլոր պարտքերը: Մաղաքիա 1:2-3-ում կարդում ենք. «...Ես ձեզ սիրեցի, կ'ըսե՛ք Տերը, ու դուք՝ Մեզ ինչո՞վ սիրեցիր, կ'ըսե՛ք: Միթե Եսաւ Յակոբի եղբայրը չէ՞ր, կրսե՛ք Տերը, ու Յակոբը սիրեցի, բայց Եսաւը առեցի»: Այստեղ տեսնում ենք, որ հրեաները հարցնում են Աստծուն, թե ինչո՞վ և ինչո՞ւ է Աստված իրենց սիրում: Մենք գիտենք մարդկային սերը, բայց Աստծու Մերը չգիտենք: Մենք գիտենք, որ ում հետ լավ հարաբերություններ ունենք, նրանք էլ մեզ սիրում են, բայց երբ մեր հարաբերությունները խախտվում են, այդ սերը նույնպես անհետանում է և կարծես չի էլ եղել: Այդպիսի սերը ծնվում է մարդկանց՝ միմյանց պետք

լինելուց:

Մարդկային սերը հիմնված է շահի վրա: Մարդիկ իրար սիրում են այնքան ժամանակ, քանի դեռ փոխադարձ շահ կա, բայց հենց մեկը կորցնի այն, ինչի համար սիրում էր մյուսին, այլևս չի սիրի նրան: Մենք մեր սիրված լինելու պատճառը մեզնից դուրս չենք կարողանում տեսնել, դրան սովոր չենք: Այդ պատճառով էլ, երբ Աստված ասում է Իսրայելին, թե՝ Ես ձեզ սիրեցի, Իսրայելը զարմանում և հարցնում է, թե ինչո՞վ իրեն սիրեց: Աստված բերում է Հակոբի և Եսավի օրինակը՝ Հակոբին սիրեցի, իսկ Եսավին ատեցի, այսինքն՝ Աստված ցույց է տալիս, որ Ինքը Իր սիրելու մեջ ազատ է: Նա երբ սիրում է մեկին, շահից ու պարտավորությունից չի անում դա: Մարդու համար անհասկանալի է մնում Աստծու Սերը, քանի որ նա չի կարող ըմբռնել նման Սիրո էությունը, որը չի բխում շահից: Բ Կորնթացիս 4:6-ը ասում է. «Վասն զի Աստուած որ հրաման ըրաւ խաւարէն լոյս ծագել՝ ինք մեր սիրտերուն մէջ ծագեց՝ Աստուծոյ փառաց գիտութեան լոյսը տալու համար Յիսուս Քրիստոսի անձովը»: Երբ Նա որպէս Լույս ծագում է մեր մեջ, մենք սկսում ենք ճանաչել Աստծուն: Աստծու էության բուն պատկերը, նաև այն, որ Աստված Սեր է,

մենք իմանում ենք Հիսուս Քրիստոսով: Աստված ուզում է՝ մենք հստակ հասկանանք, որ Իր կողմից մեզ սիրելը կախված չէ մեզնից, մեր ինչ-ինչ որակներից, թափած ջանքերից կամ կատարած գործերից: Ինքն այդպիսին է: Փարիսեցիների նման մենք էլ ենք ասում. «Շաբաթը երկու օր ծով եմ պահում, տասանորդ եմ տալիս, ուրեմն ես ավելի լավն եմ, քան այս մաքսավորը»: Այսինքն մենք մեր մեջ ենք տեսնում այն պատճառը, որով Աստված սիրում է մեզ: Ո՛չ, սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, այդպես չէ՛:

Հռովմայեցիս 9:25-26-ն ասում է. «Ինչպէս Ովսէէի մէջ ալ կ'ըսէ. «Իմ ժողովուրդս չեղողին Իմ ժողովուրդս պիտի կանչեմ, ու սիրելի չեղողին՝ սիրելի: Եվ պիտի ըլլայ թէ այն տեղ ուր անոնց ըսուեցաւ թէ Դուք Իմ ժողովուրդս չէք, հոն անոնք Կենդանի Աստուծոյն որդիները պիտի ըսուին»:

Սիրելիներ՛, չէ՞ որ Իսրայել ժողովուրդը մտածում էր, որ ինքն ընտրյալ ազգ է, Աբրահամի սերունդ ու Աստծու կողմից սիրված: Մենք էլ միգուցե այդպես ենք մտածում՝ վերագրում ենք մեզ «լավ բաներ», ինչի համար էլ (մտածում ենք) Աստված մեզ սիրում է: Բայց Աստված ասում է. այն ժողովուրդը, որը Իմը չէր՝ Իմը պիտի կոչեմ: Այստեղ շատ վառ

երևում է Աստծու Մերը, որ կախված չէ մեր լավ կամ վատ լինելուց: Տերն ասում է, որ նրանք, ովքեր Իրեն սիրելի չէին, սիրելի պիտի կոչվեն: Չէ՞ որ մենք էլ կար ժամանակ՝ սիրելի չէինք Աստծուն:

Պետրոս առաքյալն իր առաջին քարոզի ժամանակ ասում է, թե՛ մենք կենաց իշխանը սպանեցինք՝ խաչը հանելով: Շարունակելով Խոսքը՝ ասում է. «...*խոստումը ձեզի է ու ձեր որդիներուն ու ամէն հեռու եղողներուն որոնք մեր Տէր Աստուածը պիտի կանչէ*» (Գործք 2:39): Այսինքն թեպետ մենք Իր ժողովուրդը չէինք, Իրեն սիրելի չէինք, բայց Նա մեզ սիրեց և Իր ժողովուրդը կոչեց: Երբ մենք խավարի մեջ էինք, Աստված հրաման տվեց, որ խավարի մեջ Լույս ծագի, և Իր Խոսքը որպէս Լույս մեր մեջ ծագեց, ու մենք լուսավորվեցինք Աստծու փառքի գիտության Լույսով: Հետո, երբ հոգով տեսանք Գողգոթայում խաչի վրա բարձրացած Քրիստոսին, այդ ժամանակ Աստծուն ճանաչեցինք որպէս մեզ սիրող Աստված և հարազատ Հայր: Մենք շատ մեծ պարտք ունեինք Նրան: Նրա առջև մեր մեղքերն ու հանցանքները շատ մեծ էին, և մենք բացի մահվանից ուրիշ ակնկալիք չունեինք, ուրիշ հույս էլ չունեինք: Սակայն երբ Քրիստոսով մեզ բացահայտվեց Աստծու էությունը, համար-

ձակություն առանք Գողգոթայում Նրա թափած Սուրբ Արյամբ մոտենալու Աստծուն՝ որպէս սիրող Հոր:

Եսայի 44:21-23-ում կարդում ենք. «...*Ով Իսրայէլ, Ինծմէ պիտի չմոռցուիս: Քո յանցանքներդ մէզի պէս, ու քո մեղքերդ ամպի պէս ջնջեցի, Ինծի դարձիր, քան զի ես քեզ փրկեցի*»:

Աստված հայտնում է, որ Ինքը մեզ համար արել է ամեն բան, ու երբ մարդը հավատում է այս Բարի Լուրին, նա դառնում է դէպի Տերը: Երբ մենք լսում ու հավատում ենք Ավետարանին՝ որ Աստված մեզ սիրեց և Իր Որդուն ուղարկեց մեզ փրկելու համար, այդ Բարի Լուրը՝ Ավետարանը, մեզ Կյանք է բերում, և մենք Իրեն ենք դառնում: Հռովմայեցիս 10:20-ում ասվում է. «*Բայց Եսայի կը համարձակի և կըսէ. «Ես անոնց գտնուեցայ՝ որոնք Զիս չէին փրկուողներ, յայտնի եղայ անոնց՝ որոնք զիս չէին հարցնէր*»:

Սիրելիներ՛ր, ես ինքս ինձ քննել և մի բան եմ հասկացել, որ թեկուզ ես հավատում եմ, որ Աստծուց է, որ Նա ինձ սիրում է, բայց միևնույն ժամանակ մտածում եմ, թե ինչի՞ց է, որ շատ մարդիկ այդպէս էլ Աստծուց օտար են մնում: Եվ անընդհատ իմ մտքով ուզում եմ գոնե մի տարբերություն գտնել իմ և մյուսների միջև: Վերջապէս ես գալիս եմ այն եզրա-

հանգման, որ ես Նրան ցանկանում էի ու այդ պատճառով էլ փնտրում էի Տիրոջը: Ահա տարբերությունը իմ և մյուսների միջև: Այդ է պատճառը, որ ես սիրելի եմ, իսկ մյուսները՝ ոչ:

Միրելինե՛ր, սա էլ մի ծուղակ է. կարծես ունի հոգևոր տեսք, բայց, միևնույն է, ծուղակ է: Մենք ասում ենք՝ չե՞ որ ես Նրան փնտրե՛լ եմ, չե՞ որ Աստված ասում է. «Իմ երեսը փնտրիր», և կարծես այս ամենը Աստծու Խոսքի հիման վրա է: Բայց որտե՞ղ է ծուղակը: Դու հանգիստ ընդունում ես այդ միտքը, որ դու մյուսներից տարբեր և առավել ես, ու ընկնում ես սատանայի ծուղակը: Երբ Հիսուսը աշակերտներին հարցրեց, թե մարդիկ ինչ են ասում Իր մասին, թե Ո՞վ է Ինքը, Պետրոսն ասաց. *«Դու ես Քրիստոսը՝ Կենդանի Աստծու Որդին»*: Իսկ ի՞նչ ասաց Հիսուսը: Արդյո՞ք Նա ասաց. «Պետրո՛ս, դու ուրիշ ես ու բոլորից տարբերվում ես, քանի որ ճիշտ պատասխանեցիր»: Ո՛չ, սիրելիներ՛ր: Հիսուսն ասաց. *«Պետրո՛ս, դու երանելի ես, որովհետև մարմինն ու արյունը չհայտնեցին քեզ, այլ՝ իմ Հայրը, որ երկնքում է»*: Եվ հիմա էլ մենք երանելի ենք, որովհետև Հայրն Իր Որդու միջոցով մեզ հայտնեց, որ Ինքը սիրում է մեզ, ու մենք հավատացինք այդ լուրին: Եթե Աստված չհայտնեք, ու Նրա Լույսը չհասներ ինձ, ես ինչ-

պե՞ս պետք է իմանայի: Այստեղ շատ կարևոր է տեսնել Աստծու մեծ ողորմությունը մեր հանդեպ:

«Մակայն Աստուած իր սերը գորմեր վրայ ուներ՝ յայտնեց, երբ դեռ մեղաւոր էինք» (Հռովմ. 5:8): Աստծու Մերն ու Նրա փրկությունը կախված չեն մեր գործերից: Աստված մինչև մեր հավատքի գալը, մինչև մեր ծնվելը սիրում էր մեզ: Մենք չենք ծնվել Աստծուն հավատալով, մենք ծնվել ենք խորը անհավատության և մահ-վան մեջ ընկղմված: Մահվան մեջ լույս չկա, հավատ չկա, այնտեղ խա-վար է, և խավարի մեջ էր, որ Աստծու հրամանով Լույսը ծագեց (Բ Կորնթ. 4:6):

Մարդը հակված չէ ողորմության ընդունելու, նա ցանկանում է, որ իր սխառնքների համար արժանիորեն պարգևատրեն իրեն, այլ ոչ թե ողորմություն անեն: Մարդու հպարտությանը դա հակառակ է:

Ոչ ոք, սիրելիներ՛ր, ոչ ոք Նրան չէր փնտրում, և ոչ ոք Նրան նախապես ոչինչ չովեց, որ փոխարենը իրեն ինչ-որ բան տրվի: Ամեն բան Նրանով է, Նրանից և Նրա համար: Փառք Տիրոջը հավիտյան: Ցավոք, մենք մեր ամբողջ կյանքում սովոր ենք մի բանի՝ պիտի տանք, որ ստանանք՝ պատճառ և հետևանք, տվել ենք՝ ստացել ենք, չենք տվել՝ չենք ստացել: Եվ քանի որ մենք նախօրոք

Աստծուն ոչինչ չենք տվել, ուստի ինչպե՞ս մեզ ինչ-որ բան կտրվի:

Մեր և Աստծու հարաբերությունների մեջ չկա տալու և առնելու գաղափար: Այստեղ գործում է Շնորհքը և Աստծու ճշմարտությունը: Մենք Նրան հակառակ էինք ու Նրա ժողովուրդը չէինք, բայց ողորմություն գտանք ոչ թե ինչ-որ բանի փոխարեն, այլ Աստված Իր Կամքը հայտնեց և սիրելի չեղողին սիրելի կոչեց, որովհետև Նա Մեր է:

Սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, երբ մենք տեսնում ենք Աստծու Մերը, դրանից հետո մենք էլ Իրեն ենք սիրում: Աստծու Խոսքը մեզ ասում է, որ մենք Նրան սիրեցինք, որովհետև առաջ Ինքը մեզ սիրեց: Ես չեմ կարող պարծենալ այն բանի համար, որ Տերը ինձ փնտրել, գտել ու փրկել է, քանի որ ես լավն եմ, իսկ մյուսները վատն են: Ո՛չ, սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, Աստված ամեն

մեկիս յուրահատուկ է ստեղծել, մեզ մեր անունով է կանչել, մեզ սիրել է, որովհետև Ինքը հավիտենական Մեր է, և Նա ուզում է, որ մենք հասկանանք, որ Ինքը սիրում է մեզ՝ անկախ ամեն ինչից:

Սիրելիներ, երբ մենք ճանաչում ենք Նրան, հասկանում ենք, որ Տերը պարտավոր չէր փնտրել, գտնել և փրկել մեզ: Եվ այդ ժամանակ է, որ մենք հասկանում ենք Աստծու Սիրո էությունը, որ երբ մենք դեռ մեղավոր էինք ու մեր մեղքերի մեջ մեռած, Աստված մեզ սիրեց և Իր Միածին Որդուն տվեց՝ մեզ փրկելու համար: Ուրեմն՝ ինչպիսին էլ որ դու կաս, արի՛, Աստծուն, Նա քեզ սպասում է: Մի՛ փնտրիր քո մեջ լավ բան, որ գաս Նրան: Նա քեզ կրնդունի՝ ինչպես որ կաս: Փառք Աստծուն հավիտյան: Ամեն:

Հայկ Ամիրբեկյան

Աստված կյանք պարգևեց դատերս

2020 թվին՝ Ծննդյան տոների նախօրեին՝ դեկտեմբերի 24-ին, աղջիկս ծանր գլխացավեր ունեցավ: Նա յոթ տարեկան էր: Մտածեցինք՝ սովորական ցավեր են կամ քովիդով

է վարակվել: Տարանք հիվանդանոց: Բուժումներ նշանակեցին, բայց գնալով գլխացավերը սաստկանում էին: Քովիդը մերժվեց, նշանակեցին ուրիշ դեղորայք, բայց դրանից ցավերը

չէին մեղմանում, հակառակը՝ ավելի սաստկանում էին: Նոր տարվա գիշերը ողջ աշխարհը ուրախություն էր, բայց մենք՝ լաց ու ողբ էինք անում: Աղջիկս գնալով վատանում էր: Հունվարի մեկին Օդեսայի մարզային հիվանդանոցում էինք: Նշանակեցին շտապ MRT: Բայց ավելի վա՛տ, վատ... արդեն սկսվեցին փրսխումներ... Եվ երբ աղջկաս KT արե-

ցին, պատասխանը բոլորովին մխիթարական չէր. ուռուցքի մետաստազները տարածված էին ողջ օրգանիզմով: Ենթաստամոքսային գեղձ, լյարդ, երիկամներ, փոքր կոնք... Մեզ ասացին, որ մետաստազները ողջ օրգանիզմն է բռնել: Մենք շտապեցինք Կին: Մեզ հետ ախտորոշման թերթիկը չէինք վերցրել. այստեղ էլ զննումների արդյունքում մեկ շաբաթ հետո մեզ հայտնեցին ախտորոշումը՝ քաղցկեղ՝ 4-րդ փուլ: Մեզ տեղափոխեցին օնկոլոգիա: Բաժնի վարիչը հրավիրեց մեզ իր սենյակ և շատ լուրջ խոսեց

մեզ հետ.

-Ոչ մի շանս չկա, որ կապրի: Եվ եթե նա չմահանա սրանից (10%-ի հույսով), նա չի դիմանա քիմիաթերապիային. նրա օրգանիզմը այնքա՛ն թույլ է: Նա չի կարող հաղթահարել անգամ ամենաթույլ մրրասածությունը: Այդ ողջ ընթացքում մենք միշտ աղոթում էինք, հատկապես գիշերները աղջիկս խիստ ցավեր էր ունենում, և մենք միայն կարող էինք աղոթել: Եվ մինչ այդ օրը ես ոչ մի պատասխան չէի առել Տերից: Ամենից առավել ծանր էր, երբ աղջիկս ասում էր.

-Պա՛պա, ինչո՞ւ՞ Աստված ինձ չի բժշկում: Ավելի լավ է, որ ինձ վերցնի Իր մոտ:

Ինձ շատ ծանր էր լսել այս. աղջիկս արդեն չէր դիմանում ցավերին և ուզում էր հեռանալ մեզանից: Ես ոչինչ չէի կարողանում պատասխանել նրան: Աղոթում էի ու խնդրում. «Աստվա՛ծ, ինչո՞ւ՞ չես պատասխանում. ուղարկի՛ր ինձ գոնե մեկ Խոսք»: Ես ու կինս ամեն գիշեր էինք աղոթում, բայց հենց այդ գիշերը բացեցի Սուրբ Գիրքը Աստված շատ անգամ էր Մովսեսին ասել՝ գնա՛, փարավոնին այսպե՛ս ասա..., բայց ոչ մի փոփոխություն: Բայց Աստված ոչ մի անգամ Մովսեսին չէր ասում՝ լսի՛ր, Մովսե՛ս, դու ձախողակ ես, դու չես անում ճիշտ այնպես, ինչ-

պես Ես եմ քեզ ասում: Այլ Աստված ամեն անգամ Մովսեսին ասում էր՝ վաղը փորձի՛ր ևս մեկ անգամ: Ես կարդացի Խոսքը, որ տվեց ինձ Աստված. «Դու կտեսնես՝ Ես ի՞նչ պիտի անեմ»: Երբ արդեն դրությունը անելանելի էր, երբ մեզ ասել էին՝ ընդամենը 10%-ապրելու շանս կա, բայց... Հենց այդ պահին Աստված խոսեց՝ դու կտեսնես՝ Ես ի՞նչ կանեն: Ես ասում եմ.

-Աստված իմ, Դու ի՞նձ ես ասում այս Խոսքը,- ու նորից եմ կարդում ու նորից եմ հասկանում, որ Աստված Այդ Խոսքով ինձ է դիմում: Հաջորդ օրը նորից եմ բացում Գիրքը, կարդում եմ Գործք Առաքելոց գիրքը ողջ գիշերվա ընթացքում: Բայց Խոսքը չկար: Նորից եմ դիմում Տիրոջը.

-Աստվածս, ի՞նչ էիր ուզում ինձ ասել: Ու ինձ միտք եկավ. «Նայի՛ր, այս Գրքում բոլոր հրաշքները, բոլոր նշանները կատարվել են մարդկանց միջոցով»: Միայն մի դեպք, որ Հերովդեսը որդնոտում է: Ես հասկացա, որ աղջկաս բժշկությունը կատարվելու է մարդու միջոցով, բժիշկների ձեռքերով: Եվ որ ամենակարեվորն է՝ եկեղեցու աղոթքով, մարդկանց միջոցով, որ իմ կողքին էին աղոթքներով, ծումերով: Ես հասկացա, որ ես մենակ չեմ: Հասկացա, որ Աստված անպայման լսում է եկե-

ղեցու աղոթքները Սիրելիներ՛ս, եթե ունեք դժվարություններ, մի՛ պահեք ձեր մեջ, եկե՛ք եկեղեցի, թո՛ղ աղոթք անեն, և Աստված կլսի այդ աղոթքը: Աղջիկս ստիպված էր անցնելու վեց ագրեսիվ քիմիաթերապիա: Գիտե՛ք, ամեն քիմիայից հետո, երբ նրա դիմադրողականությունը հասնում էր զրոյի, Աստված շատ արագ նրան վերականգնում էր, որ մեկ շաբաթից պատրաստ էր լինում նոր քիմիայի: Դա հիմա ասում ենք հանգիստ, բայց դա այդպես հասարակ բան չէր: Այնտեղ մի երեխա էլ կար՝ նույն մեր դստեր նման, նույնիսկ ավելի ցածր փուլ էր նրա մոտ՝ 3-րդ 5-րդ քիմիայից այդ երեխայի մոտ արգելակում կատարվեց. քիմիան դուրս չէր գալիս նրա օրգանիզմից: Ամբողջ օրգանիզմը կարծես այրված էր այդ քիմիայից. մայրը բացարձակ ոչինչ անել չէր կարող: Աստված մեզ հետ էր: Ու այդպես էլ այդ երեխան չկարողացավ ընդունել մյուս կուրսերը: Վեց ամիս աղջիկս հիվանդանոցում էր: Աստված լիարժեք վերականգնեց նրան: Հիմա նա մեզ հետ է: Նա լիովին բուժված է: Սիրելիներ՛ս, Աստված յուրաքանչյուրի կյանքում գործում է տարբեր կերպ. եկե՛ք վստահենք Նրան, ապավինենք նրան. Նա թագավորների Թագավորն է, Նա Աստված է, որ պատասխանում է աղոթքներին: Փառք Իրեն: Ամեն:

ԺԱՔ ՍԵՔՎԵՆՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես մի միսիոների հետ ճամփորդում էի Ուգանդայով: Մենք գնում էինք մեքենայով: Շատ շոգ օր էր, և որոշեցինք կանգ առնել մոտակա երկու ծառերի ստվերում, որպեսզի նախաճաշենք: Երբ մեքենան մոտեցավ այդ ծառերին, գուշակեք, թե ինչ տեսանք... ծառի ստվերում հանգիստ պառկած էին երկու առյուծ: Յուրաքանչյուր առյուծ օրական քնում է մոտ քսան ժամ: Աշխարհի տարբեր անկյուններում առյուծները փակված են լինում վանդակներում, իսկ մարդիկ ազատությամբ

յան մեջ: Այստեղ հակառակն էր՝ մենք փակված էինք մեր մեքենայում, իսկ նրանք ազատության մեջ էին: Մենք ուտում էինք մեր նախաճաշը և մեքենայի պատուհաններից հետևում նրանց: Առյուծներից մեկը մեզ էր նայում գայլաբացած հայացքով և մոնչում էր մեզ վրա, քանի որ խանգարել էինք նրա հանգիստը: Երբ ես փորձեցի մեքենայի շարժիչը գործի գցել՝ չստացվեց: Մեքենան «Ֆորդ» մակնիշի էր և շարժիչը գործի գցելու մի միջոց կար. ես պետք է դուրս գայի մեքենայից, բացեի շարժիչի

ծածկոցը (капот) և սեղմելի շարժիչն աշխատանքային վիճակի բերող կոճակը:

Սովորական միջին առյուծը կշռում է 300-400 ֆունտ, և նա կարող է մարդու վիզը կոտրել իր թաթի մեկ հարվածով: Այդ առյուծի համար ես անհավասար քաշով հակառակորդ էի:

Առյուծը կարող էր պառկել ծառի ստվերում մինչև երեկոյան ժամը յոթը-ութը՝ երբ կորոշեր գնալ որսի, իսկ մենք որոշակի ժամի պայմանավորվածություն ունեինք Մուր լեռան ստորոտում: Սկզբում մարդկային որոշում կայացրեցինք՝ բացեցինք մեքենայի առջևի դռները, ոտքներս իջեցրինք գետնին և փորձեցինք մեքենան տեղից շարժելով՝ շարժիչն աշխատեցնել: Բայց մեքենայի ետևվում մի մեծ թուփ կար, և այն խանգարեց մեր մտահղացմանը: Շուտով մեր ուժերն հատվեցին, և իմ ընկեր միսիոներն ասաց.

-Աստված Դանիելին առյուծներին գուրի մեջ պահեց, դու ինչի՞ց ես վախենում:

-Այդ պատմությունը լավն է, երբ այն պատմում ես երեխաներին, բայց ես ու դու հանդիպել ենք իրականությանը,- պատասխանեցի նրան:

-Այդ պատմությունը նույնպես իրական է,- ասաց նա:

Եվ մենք վերջապես արեցինք

այն, ինչը պետք է անեինք հենց սկզբից. աղոթեցինք և խնդրեցինք Տիրոջը մեզ պաշտպանել:

Չգիտեմ՝ տեղյակ եք, թե չէ, բայց երբ մարդն սկսում է վախենալ, նրա օրգանիզմում արտադրվում է ադրենալին, ինչի հոտն անմիջապես ըզզում են կենդանիները: Իսկ հիմա ձեզ կպատմեմ, թե ինչ արեցի ես՝ անցնելով ահռելի առյուծի կողքով. ես սկսեցի կարդալ Աստվածաշնչից ութերորդ սաղմոսը, որպեսզի վախն ինձ վրա չիշխեր: Ես այն կարդում էի ինձ ամենամոտ գտնվող էգ առյուծին: Ապա նրան ասացի. «Ես գիտեմ, որ դու ինձանից և՛ մեծ ես, և՛ ուժեղ, բայց Աստված մարդկանց իշխանություն է տվել կենդանիների նկատմամբ»: Այդ առյուծը նայեց ինձ, մի փոքր թեքեց գլուխը, կարծես ասածիս պատասխանելով՝ «էդ ի՞նչ ես ասում», բայց այդ ընթացքում ես արդեն բացել էի շարժիչի ծածկոցը և սեղմել գործարկման կոճակը, և մինչև նա կաներ այն, ինչ անում է ձեր կատուն՝ թռչնին որսալուց առաջ, մինչև նա կցատկեր ծառից ցած՝ ես արդեն մեքենայի մեջ էի և կարծում եմ, որ եթե հաշվեին իմ արագությունը՝ աշխարհի օլիմպիական ռեկորդ սահմանած կլինեի: Այդպես Աստված փրկեց ինձ առյուծի երախից:

Հինգամյա Միսակի բժշկությունը

1990 թիվն էր: Որդիս՝ Միսակը, հինգ տարեկան էր: Լույս չեղած տարիներն էին: Տղաս շքամուտքով տուն էր բարձրանում: Հանկարծ լսեցի նրա գոռոցը. վազեցի, բայց առնետը հասցրել էր վնասել որդուս ոտքը: Գրկած տուն բերեցի. վախից թուլացել, գունատվել էր: Անմիջապես հասցրի հիվանդանոց (այժմ՝ սր Գրիգոր Լուսավորիչ): Բուժզննումից հետո ինձ հաղորդեցին սարսափեցի.

«Երեխայի թրոմբոցիտների տոկոսը կտրուկ ընկած է, «արյունը ջուր է դառել», շտապ, հենց հիմա հասցրու արյան փոխներարկման ինստիտուտ. մեկ ժամն անգամ կարող է ճակատագրական լինել:

Երեխայիս կյանքը մեկ-երկու ժամվա ընթացքում դրվեց մեծ հարցականի տակ:

Թե ինչպես Միսակիս գրկած դուրս եկա հիվանդանոցից, ինքս էլ չհասկացա: Ու երբ լացով իջնում էի աստիճաններով, Սուրբ Շոգին ներսս սկսեց երգել. «Երբ հանդիպեն փորձություններ, կառաջնորդեմ քեզ առաջ...»: Այս երգի հետ ներսս մի անբացատրելի ուրախություն լցվեց, վախն ու հուսահատությունը միանգամից վերացան, ու մեծ հավատք ու վստահություն լցվեց մեջս: Արյան ինստիտուտի մասին այլևս չէի մտածում: Մանավանդ է՛լ ավելի մեծ ուրախություն ապրեցի, երբ Միսակս հենց այդ երգից հետո ուզեց գրկիցս իջնել ու քայլել: Այդ օրը երկուշաբթի էր: Հաջորդ օրը հավա-

քույթ էր: Երեխային հետս տարա: Խնդրեցի հովվին Ահարոն եղբորս, ու նա մի ձեռքը դրեց Միսակի գլխին ու մյուս ձեռքով բարձրացրեց բժիշկների տված ախտորոշման թուղթը և սկսեց աղոթել:

Չորեքշաբթի առավոտ տղայիս իր ոտքով տարա նույն բժշկի մոտ: Երեխայի թուլությունը լրիվ անցել էր. նրան գրկելու կարիք չկար:

«Դու ք եք: Ինչու հիվանդանոցում չեք, - զարմացած ու զայրացած վեր թռավ աթոռից բժիշկը:

«Երեխային բերել եմ, որ նորից հետազոտեք: Արդեն լավ է զգում, խնդրում եմ կրկնել հետազոտությունը:

Բժիշկը երբ արյան անալիզի կրկնության պատասխանը նայեց, զարմանքից բղավեց.

«Էս ի նչ եք արել: Կանչե՛ք բժիշկներին:

Կարճ ժամանակ հետո ամբողջ բուժանձնակազմը սենյակում էր:

«Ի նչ եք արել, ինչպե՛ս կարող էր նման փոփոխություն...»

Ես բոլորին վկայեցի Տիրոջ փառքը.

«Որդուս համար աղոթք են արել, և ուրիշ ոչինչ:

Բուժաշխատողները և՛ լսեցին, և՛ ուրախացան, և՛ բոլորը Սուրբ Գիրք խնդրեցին: 1-2 օր հետո ես նրանց տարա Կոստայարան՝ 14 հատ, ինչքան որ կարողացել էի ձեռք բերել:

**Քույր՝ Հ. Սահակյան,
ք. Երևան**

Հավատարմություն

Մի հարուստ երիտասարդ կամենում էր առափնի կին գտնել, որ հարստության համար իրեն չընտրի: Ուստի առանձնանում է մեկ այլ բնակավայր եւ սկսում գուսպ ու չափավոր կյանքով ապրել: Որոշ ժամանակ անց հանդիպում է մի համեստ, առափնի օրիորդի եւ ամուսնանում է նրա հետ: Աղջկն անտեղյակ էր նրա հարստությանը: Որոշ ժամանակ չափավոր կյանքով ապրելուց հետո մի օր երիտասարդը մի շատ թանկ կառք է վարձում եւ կնոջն ասում է, որ նստի, եւ միասին պտտեն: Կինը հրաժարվում է՝ մտածելով, որ թանկ կնստի, եւ խնայողություն չի կարող անել, բայց ամուսնու պարտադրանքով համաձայնում է: Կառքը գնում եւ ուղիղ մի շֆեղ ապարանֆի մոտ է կանգնում: Երիտասարդը հարցնում է կնոջը.

– Գեղեցի՞կ է:

– Գեղեցիկ է, – պատասխանում է կինը, – բարի վայելք տիրոջը: Երիտասարդն ասում է.

– Այս բոլորը քեզ է պատկանում, որովհետեւ իմ չափավոր վիճակի մեջ ինձ հավատարիմ գտնվեցիր:

Դուկաս 16:10-ում Հիսուսն ասում է. «Քիչ բանի մեջ հավատարիմ եղողը շատի մեջ էլ հավատարիմ կլինի, եւ քիչ բանի մեջ անհրավ եղողը շատի մեջ էլ անհրավ կլինի»:

* * * * *

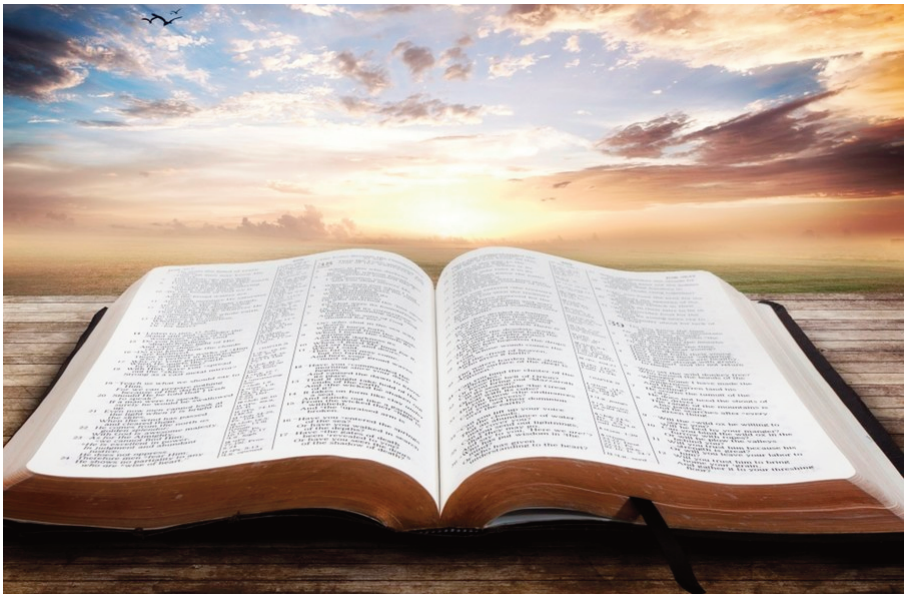
Մի մարդու հարցնում են, թե որտեղ է ծնվել, երկու քաղաքների անուն է տալիս: Լսողները զարմանում են: Միթե կարելի է, որ մարդը երկու քաղաքների մեջ ծնվի: Մարդը պատասխանում է.

–Նա, ով մեկ անգամ է ծնվել, բնական մարդ է, իսկ նա, ով երկու անգամ է ծնվել, հոգևոր մարդ է: Ես մարմնով ծնվել եմ մի քաղաքում, հոգով՝ մեկ ուրիշում: Նա, ով մեկ անգամ է ծնվում, երկու անգամ պիտի մեռնի, իսկ նա, ով երկու անգամ է ծնվում, մեկ անգամ պիտի մեռնի:

* * * * *

Քրիստոնյայի համար ուղեցույց պետք է լինի ոչ թե հասարակական կարծիքը, այլ Աստծո Խոսքը: Մարդիկ կարող են սխալվել, իսկ **Աստվածաշունչը՝ երբեք:**

Անդրե Մորուա

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ս, չկորչի այլ Հավիտե-նական Կյանք ունենա՛ս»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մսիքարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Աբշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ալետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրբաթյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.bariur.org
info@bariur.org